

Република Србија
Рев 12808/2023
25.10.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љубиша Костадиновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Младеновић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1467/22 од 27.10.2022. године, у седници одржаној 25.10.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1467/22 од 27.10.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1467/22 од 27.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 5764/21 од 17.03.2022. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати и то: износ од 97.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2018. године до исплате и износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2018. године до исплате, док је одбијен као неоснован тужбени захтев у преосталом делу преко досуђеног износа до траженог износа од 102.000,00 динара, у делу који се односи на исплату законске затезне камате за период од 18.04.2012. године до 25.06.2018. године, на исплату законске затезне камате на износ од 6.000,00 динара за период од 27.11.2012. године до 25.06.2018. године и на исплату износа од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од 07.10.2011. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.848,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1467/22 од 27.10.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог и ставу другом изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде које се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП из разлога што не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавању судске праксе, нити за новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање) а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено у истој или сличној чињенично - правној ситуацији. Стога нема потребе за уједначавањем судске праксе, а ни за новим тумачењем права, јер је питање плаћања адвокатских услуга, чињенично питање сваког конкретног спора. Указивање у ревизији на учињене битне повреде поступка пред другостепеним судом не представља разлог због кога се посебна ревизија може изјавити, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета 25.06.2018. године. Вредност предмета спора је 103.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић